

om han var bleven syg; men netop som hun havde faaet Pennen i Haanden, hørte hun hans Stemme nede i Haven. I samme Nu slog hendes Følelse om. Rigtignok var hendes Hjerter kommen til at banke, men hun ønskede ham atter langt bort. Hun vilde ikke engang se ham. Moderen lod straks en af hendes smaa Søskende melde hende hans Komme, men hun blev siddende oppe paa sit Værelse. Paa det Ark Papir, hun havde bestemt for ham, gav hun sig til at skrive et ligegyldigt Brev til en udenlandsk Veninde.

Først efter en halv Times Forløb viste hun sig nede i Stuerne. Per modtog hende med sit ligegladeste Smil og gav ingensomhelst Forklaring paa sin lange Fraværelse. Det meste af Aftenen opholdt han sig sammen med Ivan og Onkel Heinrich inde i Billardværelset og syntes at more sig fortræffeligt. Straks efter Tebordet tog han bort, uden at de i Grunden havde talt med hinanden.

Den Nat blev afgørende for hendes Forhold til ham. Timevis gik hun frem og tilbage i sit Kammer og kæmpede med sig selv. Hun sagde, at nu vilde og maatte hun bryde denne unaturlige og uværdige Forbindelse, der ikke alene havde forstyrret hendes Forhold til Forældre og gamle Venner, men som var paa Vej til at berøve hende den sidste Rest af Selvagtelse. Henimod Morgen satte hun sig ved sin Skrivepult for at meddele ham sin Beslutning. Men da hun skulde nedskrive Ordene, var det, som om Haanden strittede imod. Kærlighedsbegæret flammede op i hendes Blod, — hun kastede pludselig Pennen og blev siddende ubevægelig med Hænderne for Ansigtet.

Fra dette Øjeblik var han hendes Herre. Fra denne Nat fortabte hun sig i sin Ulykke, saaledes som man synker hen i det uafvendelige. Per vedblev at komme og gaa efter Forgodtbefindende. Naar han blev borte, sendte han undertiden et Brev med et Par undskyldende Linjer, ved en enkelt Lejlighed fulgte der ogsaa nogle Blomster med; men i Almindelighed gav han slet ingen Oplysning om Grunden til sin Udeblivelse, og Jakobe spurgte aldrig.

En Dag opholdt hun sig inde i Kabinettet sammen med Mo-